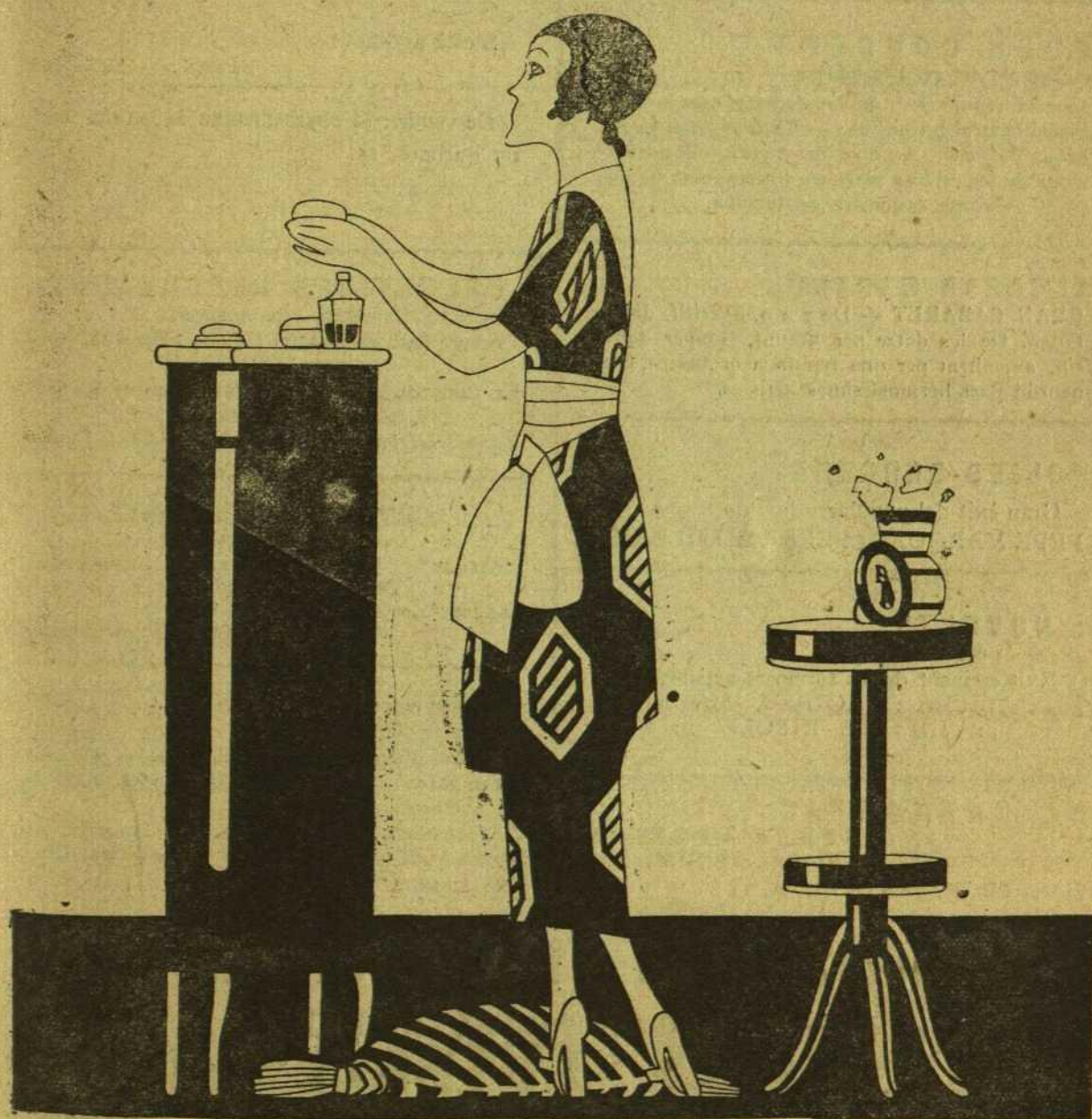

PAPITU

—Em fa no sé què anar a veure a l'Enric. Diu que quan rep a una dona sempre se la treu del davant...

GRAN CAFE RESTAURANT TIVOLI
GRANS CONCERTS PEL RENOMENAT
QUINTET VILA

de una a tres, de cinc a set i de nou a dotze de la nit. Diumenges i dies festius, de dotze del matí a les tres de la tarde, vermouth concert.

PRINCIPAL PALACE

Saló d'istiu a la platea del teatre. De 7 a 9 i de la una per amunt, *aperitif, souper-diner, tabarin*, prenent-hi part xamosos artistes.

EDEN CONCERT

—Temple del art i la bellesa—

Lloc de reunió de lo millor de cada casa.—Calefacció central garantida.—Riquesa, bon gust i bones formes.—Artistes de cartell.—Consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquestra de talsana.

ALCAZAR ESPANOL

GRAN CABARET — De 7 a 9, *aperitif, diner-tango*. De les dotze per amunt, *souper tabarin*, amenitzat per una reputada orquestra, prenent-hi part hermosíssimes artistes.

FOLIES-BERGERE

Gran èxit del popular «duetto»
PEPE MARQUES i PERLA ANTILLANA

: NOVELTY :

Marquès del Duero, 85
 Exit creixent de les formoses artistes
LUZ BELLA : PAQUITA MADRILES
:: INESITA RIPOLL ::

EL CANTABRIC

OSTRES — PEIXOS
MARISCOS—DEGUSTACIÓ
CARRER DE SANTA AGNA, 11

MUNIAL CONCERT

: Marquès del Duero, 106 i 108 :
 Programes extraordinaris i variats. — Debuts d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes
EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

GAMIANI

DOS NOCHES DE VOLUPTUOSIDAD

S'està agotant!

PREU: 5 PESSETES

De venda: PUBLICACIONES MUNDIAL, carrer Barbarà, 15.

CALCETINES REFORZADOS

FABRICACIÓN ALEMANA

Primera casa en España que los tiene a la venta
Legítimo NEVERRIP

La ruina de los pastores: Mata-Cabras RAPID
 A la primera vegada, R. I. P.
LA MUNDIAL—Espalter, 6 — BARCELONA

CONSULTORI POLICLINIC

Aribau, 30, principal

SÍFILIS : VENEREO : PELL : IMPOTENCIA
 De 11 a 1 i de 6 a 8
 Aplicació econòmica del 886 i 914
 Abonaments setmanals: 5 pessetes

: GRAN IMPERI :

Ronda de Sant Pau, 34 i 36 **5450 A.**
 Idilis d'amor al mig del follatge d'aquest gran jardí. Cent cinquanta tanguistes, encis de la nombrosa concurrència.
 Forasters, navegants i tothom assisteix als grans balls executats per la Banda Imperia i la orquestra Musset. **Ball continuu.**

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen amb mateix **CATRELLS** de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

Redacció i Administració: Bar-
barà, 15.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre Ptes. 3'—
Estranger. " 4'50
Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors.—No es retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

I TORNANT al que fa el cas—que és la «ola» de moralitat que ha seguit la «ola» de la baixa,—si l'altre dia vàrem comentar les mides adoptades contra la dactilografia en els cines, avui dedicarem el present article a les ordres circulades contra l'ús del «piropo»—en Pitarrà del «piropo» en diria «amorettes»; nosaltres, els de l'Institut d'Estudis i de la Mancomunitat, en diem «pirop»; els castellans castissos en diuen «chicoleo».

La prohibició de dir quatre coses a les mosses «guapes», ve a augmentar el perill que es deriva de la supressió de tota immoralitat en els cines. La moral és un problema de latituds. No pot ésser la mateixa la moral a Espanya que a Escòcia. A Escòcia, país de bacallans i pulmonies dobles, es comprèn que un home no digui res a una dona quan va pel carrer. Fa un fred que pela i no estan per romances. En canvi, a les dones escoceses, en matèria de vestits, no les tregueu dels quadres. Aquí, una senyora que estigui massa pels quadres, aviat li prenem la mida.

Doncs bé; si la moral és cosa de latituds, com ens creiem haver demostrat suara, deuen aplicar-se en favor de la moral en cada país les regles que puguin ésser observades, i no aquelles que hagin d'ocasionar inconvenients i perjudicis.

La persecució de l'amor mut en la fosca dels cines és la supressió momentània d'una vàlvula, diem. En efecte, el cine és una vàlvula de seguretat. La humanitat, en aquest país, bull de mala manera. Les grans ciutats espanyoles, Barcelona, Madrid, etc., són com una mena d'olles on els seus habitants hi fan la bullida. El «caldo»; la substància que se'n treu de tot això és l'aliment de tota la nació. Doncs bé; en aquestes ciutats o en aquestes olles, les patates bullen, els naps bullen, bull el coll i pedrer, bull la gallina, bull tot. Si l'olla està hermètica i tapada, pot explotar. Les revolucions són sempre conseqüència d'haver volgut tapar massa perfectament la gran olla de les ciutats. El «caldo» es descompon, es disgusta, la vianda s'agafa i salten els cigrons i tot se'n va en orris.

Si en aquesta olla de les ciutats, senyor Millan

de Priego, es tapa el furat o resquici per on la humanitat espanyola es desvaporà, pot venir un cataclisme, i això és el que PAPITU, periòdic d'ordre, adherit al partit de tranquil·litat i bons aliments, deu procurar evitar. Sobretot que el «caldo» no es disgusti!

No és que al defensar l'*statu quo* en els cines ens volgüem declarar partidaris de l'amor lliure. No, senyor. Hi va molta diferència. L'amor lliure és allò d'anar pel carrer i dir: «Aquesta vull i aquesta no vull», i clatellada i amunt. L'amor lliure solament el poden defensar aquells innocents i cànids que mai s'han trobat en un orinador escomesos per un senyor desconegut que allarga la mà com aquell del *cuento* que s'equivocava de *daïxones* i el de sota li hagué de dir: «Orini amb la seva!»; l'amor lliure ofereix aquest perill i molts altres que ara no són del cas.

Mentre que l'amor mut, que es practica al cine, i que és una variant de l'amor lliure, o una restricció del mateix, ofereix un sens fi d'aventatges extraordinaris.

El contacte o relació és molt més ràpid que per cap altre sistema. Ni la carta prèvia, ni la mirada, que dic la mirada, les mirades de be degollat que tot enamorament exigeix, ni les llargues esperes a baix a la cantonada, ni res, en fi, que signifiqui perdre el temps. L'amor mut és ràpid, com el mateix cine que l'empara. S'inicia a lo mellor al començar una pel·lícula i ha acabat de sobres quan la pel·lícula dóna el «fin». Moltes vegades, quan la cinta arriba al fi de la primera part, l'amor mut està ja tip de recórrer totes les parts. I encara té d'aventatge en rapidesa sobre el cine, que així com aquest s'embolica en mil episodis, l'amor mut no està per episodis ni per *cuentos*: va de dret al «bulto». L'únic episodi que de vegades registra és una senzilla bufetada. No es pot demanar res més simple ni més pràctic, ni que vagi a una major velocitat, i malgrat això, ja ho veieu: s'intenta suprimir-lo, arrancar-lo d'arrel, prohibir-lo en absolut, com si els homes, per savis que siguin, poguessin atemptar contra la naturalesa, torçant i impedingint els savis costums que aquesta gran mare ha creat.

LA VIDA AUSTERA

QUAN vàrem sentir per primera vegada a la *Ni Tajo*, com deia, de bona fe, un acomodador d'«Eldorado», nosaltres estudiàvem. Es a dir, érem estudiants, que vol dir jugar al xapó, estar malament amb els *deudos* i pitjor encara amb les *deudes*, exercir amb una assiduitat i constància digna de millor causa l'honorable i honorari deport del *florero*, fer freqüents visites a la Delegació de les Drecanes i, algun cop, deixar-nos caure a la Universitat a fer alguna facècia i rebre a fi de curs unes carbasses, devingudes per a nosaltres quelcom tradicional, com l'oposició de la minoria radical a la processó del Corpus. Era cap allà als voltants de la setmana tràgica. Barcelona no tenia encara l'«Excelsior», ni el «Palace», ni la casa de la bola, ni les mondanes que prenen cocaïna; però, en canvi, la grimègia comptava amb quatre palaus clàssics, els noms dels quals escrivim avui amb un respecte quasi religiós: l'«Edèn», ateneu dels aristòcrates corridors i feude del «Trio Delmonte»; l'«Arnau», catedral de la *pulga*; la «Buena», la desaparescuda «Buena», cau recollit i amagat on els vells llibertins flairaven el perfum de les menors, mentre a l'escenari les Tudelines ensenyaven la poma de la discòrdia, i, finalment, l'«Alcàzar», bullanguer i entenebrit, on en Fernando, que encara no tallava el cupó, feia la «Revue de verano» i la «Revue de invierno».

—Es veritat que et vas vendre la meua ullera de Narga vista?

—Sí.

—I quant et van donar per la ullera, desgraciada?

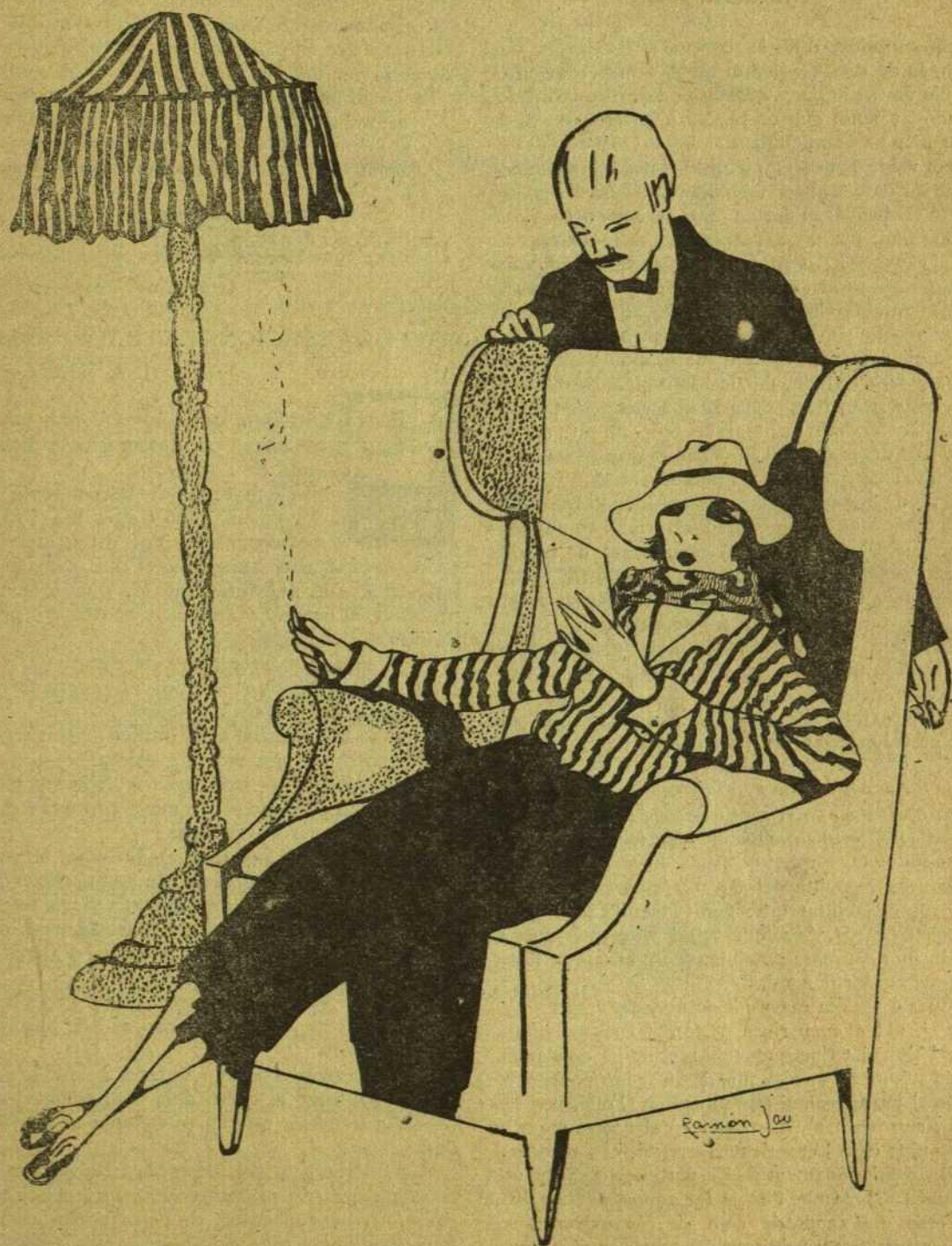
Tot allò ha desaparegut. La «Buena», tancada per a sempre més; l'«Arnau», devingut «Folies Bergère», quasi espectacle per a famílies; l'«Alcàzar», reformat, perdut tot classicisme i bo total més *pour épater les bourgeois* de Terrassa i Sabadell. Sols resta, modernitzat i com reascut damunt ses pròpies cendres, l'«Edèn» amb el «Maño» i l'Àfrica, i el senyor Vicents i en Fanalets, tot tal com llavors, com si el palau d'en Buxó gaudís d'un règim d'excepció i no hi hagués passat la guerra, ni la crisi, ni els anys. L'«Edèn» serà sempre el de quan érem estudiants, amb la seva intimitat discreta, i la seva bonhomia, i els seus *potins* a cau d'orella, pesi a les transformacions i encara que a Barcelona arribi a funcionar el «Metro», ja veuen si els hi fio llarg.

I és per això que, en veure a la Nita, ens ha semblat que tornàvem a ésser en l'època, ja quasi prehistòrica, d'aquella redacció nostra del carrer de Pelai, al costat d'una casa d'honorat i discret esbarjo, on, tal vegada per afinitat d'idees, l'humorisme d'un company va clavar a la porta el llegendari «Pitxeu», no com una útil advertència, sinó com un consell, o, més encara, com un dogma incontrovertible. I justament en aquell moment l'encisadora *gigolette* finia el clàssic:

*Tire, tire, tire, ma fleur d'orange,
et tire tout ce que tu voudras!*

Nosaltres, llavors, hem pensat que en venir a l'«Edèn», la Nita Jo havia fet una obra de sana cultura. La Nita era desconeguda per l'actual generació de corridors, per l'actual fornada de dones galants. Tots, amb el passatge de la Jo per l'«Edèn»—que no hi ha que confondre amb l'antic passatge d'Arrepentides,—hauran après aprofitables lliçons de coses. «*Si c'est pour ça*», no val, ell sol, per tota una assignatura? «*Le tango du rêve*» no és, per als nostres ballarins acostumats a les felinitats del «quilombo», una nova concepció, tota europea, tota internacional, tota refinada, de l'«argentino» dels adroguers amb sabates rosses i armilla de fantasia? I «*Comme une cigarette*», aquella pàgina delicada i sentimental no havia fet, mantes vegades, humitejar els ulls serens d'alguna bella papallona, en el fons del foier, roig i fulgurant com una rosa de foc?...

Al «Folies Bergère» ha debutat el senyor Pepe Marquès, rei de la barrila i quasi quasi cosí germà del PAPITU. La Liliana fa dies que es dedica al cubisme. Sí, senyors, sí. No es pensin ara que es fa sòcia de l'Ateneu, eh? Es que balla unes rumbes del «guajiro» i no sé quines mandangues més—aquest mot també sembla cosa de la gran Antilla.—Jo des d'aquí ja em sembla que veig un pot de mandangues en almíbar. Ensenya una esquena, que... Bé: val més que hi correm un vel, encara que el nostre desir fóra descorre'l del tot. I la posa sempre molt a l'ata. Es veu que li agrada viure amb l'esquena dreta. Com que això de les dretes sempre ha sigut el suprem ideal femení...

—Advocat diu que ets? Que tens titol, Anton?
 —I ara! Quina pregunta!

CONTES D'EN MARCEL PREVOST

LA NIT AVANS

(Capítol extret de l'obra *Julienne mariée*)

(Conclusió)

Segons sembla, totes les baroneses de Nivert, des de fa més de cent cinquanta anys, han perdut en el llit Lluís XV... lo que s'acostuma a perdre la nit del casament, i penso que no hi deurà haver cap excepció per a la baronesa Julieta.

Ja em veig, doncs, amb el meu espòs en la cambra de bodes i davant del famós llit. Em besa les galtes i potser els llavis; m'apreta amb els seus braços fins a fer-me mal, per a demostrar-me que m'estima.

Jo el deixo fer; però aquestes petites escaramusses no poden durar. Arriba un moment en que es té de pensar amb el llit Lluís XV. En aquest moment hi estic resolta; m'avanço i dic al meu marit: «Estimat amic: Tine la costum de despullar-me sola, sense siquiera l'ajuda de la donzella. Deixeu-me, doncs, consagrar-me a aquesta feina una vegada més. Mentrestant podreu llegir algún bon llibre a la biblioteca que crec és aquí al costat. Quan m'hauré ficat al llit, tocaré el timbre i podreu entrar; però per favor, no us despulleu pas a davant meu; el veure-us en calçotets o en camisa em faria riure bojament i em faltaria la gravetat en el meu debut de la vida conjugal. Apagueu els llums o poseu-s a llit vestit: com volgueu. La meua docilitat és en aquest preu.»

El baró, tan galant com és, procurarà no contrariar-me i serà, doncs, completament a les fosques com vindrà a trobar-me en el llit Lluís XV.

I llavors?...

Llavors, carat! no sé ja exactament lo que passarà; però he resolt de fer-li encara aquest discurs:

«Senyor marit: Estic a la vostra disposició i resignada a obeir-vos, en el sentit de que podeu disposar del meu cos. De tots modos us adverteixo que no heu de comptar amb mi per cap moviment, en que sigui per bellugar la punta del dit. Sóc una cosa petita i sense responsabilitat que, per l'instant, s'esforça a no pensar en res. Aproveiteu-se'n! Useu dels vostres drets lo més depressa possible, sense enraonar i sense fer-me enraonar a mi.»

I aquesta serà la meua nit de nocces...

Ric, i, ai! el meu riure és forçat i ressona falsament. Més aviat tinc ganes de plorar. El meu pudor de noia soltera no morirà fins demà; però aquesta nit mor ja el preuat somni que totes fem (i que, per desgràcia, cap realitza), de trobar en el nostre camí un home quina cara i esperit ens atregui, ens emocionï i dir-li apassionadament: «Us perteneixo. Siguen el meu marit.» Jo també l'havia fet aquest pensament... Tan freda, tan reposada com sóc, és extraordinari que jo sentís tresors de passió latent per el meravellós desconegut.

Avui la sort està fixada. Ja no el trobaré mai a aquest desconegut. Aquest matí he firmat el primer acte de renunciació a la novel·la. Demà, el sacrifici

es consumirà! Oh! la dolenta Providència que m'ha excitat i després m'ha abandonat!

A l'absència de novel·les en el meu passat, hi guanyo per lo menys això: que vaig al matrimoni amb el cor sossegat i buit... Buit verdaderament? I en Maurici? Oh! aquest record és d'una tristesa molt lleugera, i em tindria compassió a mi mateixa si plorés seriosament un amor que al cap d'avall jo l'he inventat... No es plora per un *novio* hipotètic no vist des de fa deu anys.

Es igual. Ja que demà seré una senyora casada i que em proposo ser dona honrada, vull aprofitar-me de l'última nit que el meu cor encara és meu...

Aquesta nit m'adormiré pensant amb en Maurici...

NOVES NARRACIONS EXTRAORDINARIES

LA DECIMA

A història que vaig a contar-los-hi no és nova: es desenrotllà a França i data de l'any 1792.

El marquès de Bernet tenia a son servei un porter que era l'avarícia personificada. Pot dir-se que per a ell no existia altre anhel que el dels diners. Cada any, en acostar-se Nadal, que era quan queien més propines, el *cancerber* semblava sentir-se a prop de les portes del Paradís.

Veu's aquí que aquell any de desgràcia, i exactament el dia 23 de desembre, el govern terrorista féu detenir al marquès de Bernet.

Quan la nova arribà a les orelles de son servidor, aquest entrà en una violenta còlera.

—Miserables! — exclamà. — Aquesta gent no respecta cap tradició! I la meua propina? Ah, això no pot ésser i no serà pas!

I el porter se n'anà cap al Tribunal Revolucionari, on l'aristòcrata havia de comparèixer aquell mateix dia. Però, en arribar, una nova terrible li fou donada: el marquès de Bernet acabava d'ésser condemnat a mort, i, en companyia d'altres, estava ja camí de la guillotina.

—Mentre jo arribi a temps! — es digué ple d'angoixa el porter, dirigint-se cap al lloc habitual de les execucions.

Quan es trobà, suant i bufant, a la Plaça de la Revolució, vegé el carro dels condemnats que arribava a l'ensems que ell es detenia al peu del cadafalc.

Amb l'energia del desesper, l'obstinat porter conseguí obrir-se pas entre els gendarmes i la multitud, arribant al costat de l'instrument de la justícia al moment que son amo anava a pujar-hi.

I llavors, inclinant-se respectuosament, pronuncià:

—Senyor marquès: li desitjo que passi unes felices Pasqües i tingui un bon any nou...

JOCS FLORALS DEL «PAPITU»

Ens en podem apuntar sis. El nostre certamen ha tingut un èxit d'aquells que engreixen de satisfacció. A l'hora de tancar l'admissió de treballs, havíem rebut els que segueixen:

MONOLEGS

- El malalt sa.* Lema: «Crepuscle».
Un home de negocis. Lema: «Tururut, qui gema ja ha rebut».
Les feres humanes. Sense lema.
El pinzell miraculós. Lema: «La venjança d'un gat vidu».
El miracle. Lema: «Resurrecció».
La redempció d'un còmic pobre. Sense lema.
El versista. Sense lema.
La incubació. Sense lema.
L'hereu Pallofa a Barcelona. Lema: «Viatge accidentat».
Temps perdut. Sense lema.
Barbaritats. Lema: «No talla».
Pep o Josepet? Lema: «Tant se val».
Un poeta llorejat. Lema: «Ara li fan el mànec».
La Consol. Lema: «Al camp, etc.».
Pinyes a l'engròs. Lema: «Santa Maria».
Corda de penjat. Sense lema.
Patacades. Lema: «Ai la mare, que patirem!»
La pròpia. Sense lema.
Gitaneries. Lema: «Paiets».
La Xisteroteràpia. Lema: «L'ase per fam menja gram».
El pobre bomboner. Sense lema.
Un gran negoci. Lema: «Tot és atinar-hi».
La gata maula. Lema: «No t'arroncis».
Viduetat. Lema: «Dos i dos fan quatre».

POESIES

- Cant a la Monyos.* Lema: «La nostra Clemència Isaura».
Pàtria, Fides, Amor. Lema: «Catalunya, tota ella és poesia». Puig i Cadafalch.
Les tres fruites. Lema: «Natura».
La mandra. Lema: «!»
Guerrera. Lema: «Llegenda».
Amor agre-dolç. Lema: «Epístola a la Cinteta».
Paveria. Lema: «Sí que amigu».
La pastora enterbolida o la resclosa prolífica. Lema: «A Sant Boi...»
Un problema. Lema: «Un altre problema».
Reïra de Bet. Lema: «Així ploguessin pagsos».
La ceba. Lema: «Surt i no es planta».
Amor ideal. Lema: «Que bonic!»
Montserratina. Lema: «Demà m'afaitaràs».
El timbal del carrer del Bruc. Lema: «Poca-solta».
La promesa ideal. Lema: «Menegilda».
Pim, pam, pum. Lema: «Pastarada».
L'oca. Sense lema.

- Pau, Pau, sempre seràs Pau.* Lema: «Moixoní».
Ai, sí! Lema: «Idem».
Poemes de veinat. Lema: «Un altre dia, germà».
Mal de queixal. Lema: «Diàleg de carrer».
Sinapismes. Lema: «Bé, sí!»
Serradures poètiques. Lema: «Que no ho sàpia el marquès de ídem».
La del cantó. Lema: «M'engresques, Laieta».
Ets la reina. Sense lema.
Coses de la vida. Lema: «La cervesa no taca».
A ma sogra. Lema: «Es la pena negra, etc.».
El somni. Lema: «Amor».
Després del ball. Lema: «L'amor que belluga».
La Monyos. Lema: «Aprended flores de mí...»
L'amor i el flubiol. Lema: «Al bosc».
Goma. Lema: «Quin goig!»
Xineries. Lema: «Psè!»
Amor traïdor. Lema: «No val a badar».
La pescatera. Lema: «Que belluga».
La vida de la cupletera. Lema: «Ai, sí!»

Un dia d'aquests es reunirà el Jurat i dirà el seu parer. Ja els en farem cinc.

JOCS DEL «PAPITU» — CUPO NUM. 9

—Senyora Mònica: vol fer el favor d'agafar-me lo que aquí sota em penja?...

LA MANDANGA POLITICA

Estamos amorrados (1) a las elecciones que en dicen provinciales. A los que somos tarregada y no meneamos las cerezas, parece, a primer golpe de ojo, que esto debiera tenernos completamente impermeables (2). Peroné, digo, pero no: estas elecciones son capitales (3) y deben mirarse con interés, porque capitales sin interés no se com- prenden.

Piensen los que tanto se les en da cocido como crudo, que la Diputación Provincial en un tres y no nada hace cosas que hacen rollo. De la nada salió Rosendo Pich, y tal día como hoy es pez gordo. Hombre hay que es como Domingo (4) que hace como una escoba (5), y que un golpe vestido por segunda vez (6) del cargo, hace pat-xoca y tiene proyectos.

El otro día, uno que antes era como un fluvial espatlado (7) y ahora mueve más enrenuevo que Casanellas, nos decía:

—Ahora vamos a montar una fábrica de laca japonesa. ¡Ya verá usted mi mujer el día que la monte! ¡Ya verá cuando laca hagamos!

Esto demuestra, eufemística y parafernalmente, que del cargo de diputado provincial se puede decir lo que de aquel que la comida de pescado le ha hecho mal: «Tira, peixet!»

¡Y luego, que hace tropa que le saluden a uno los Mozos de Escuadra!

BUENDÍA Y GASSOL

(1) ¿Eh, qué finura? — (2) Quería decir, indiferentes. Debe estar pedo. — (3) De provincia, y gracias. — (4) Es festivo. — (5) Que siempre bariendo! — (6) O sea, re-vestido. — (7) O sea, que no sonaba para nada

GACETILLAS

Ayer, en un magreo tranviario, le fué afanado el monedero a la joven, sí que también rubia condesita del M. Según declaración de la paciente, ésta notó que una mano la escorcollaba, pero no dijo ni un mote, creyendo que se trataba de otra cosa.

Ha desocupado una maciza besonada la espasa del distinguido portero de cá la Clemencia, señor Jep.

Padre y madre siguen en buen estado.

Esta noche celebra Junta el «Círculo de Sexagónarios Joviales» para elegir nueva Directiva.

Por la autoridad se han adoptado grandes precauciones.

La bella poetisa Elena de Lirio, hija del fabricante de corcho continuó señor Raspall, nos participa que ha obtenido la Flor Natural en los Juegos Florales de Vilanova dels Peixos y que su novio, el joven Salisachs, la Viola.

Este segundo extremo no hemos pas podido comprobarlo.

Para su próxima fiesta mayor, en la que quieren meter la olla grande dentro de la chica, los vecinos de la calle de Perot el Ladrón preparan fiestas de casa el Ancho. Todo depende de que bajen los francos. (Los Francos son dos hermanos que se dicen así y que están en Granollers por huevos.)

El célebre doctor Llacsons, enterado de que un cirujano americano se había operado él mismo la apendicitis, ha querido hacer más y se

la que se digiere más pronto porque no *es-pera*. La más lenta es la *lenteja*.

Es peligroso ir a los niños con el *coco*.

A los románticos no les gusta nunca una morcilla. Prefieren una *morcillo*...

LA VELOCIDAD DEL HOMBRE

Es espantarrante. Mientras los animales al galope pronto no pueden decir haba—por ejemplo, la cadenera,—el hombre puede seguir ó 8 años una carrera sin cansarse. Y los hay que luego se quedan tan frescos.

¿TIENEN COLOR LAS LETRAS?

Un sabio kurda ha descubierto que sí, citando como ejemplo la *u*, que es gris, y la *k*, que es amarilla. En efecto: ¿quién no conoce el gris-ú y la k-amarilla?

.....

NOTAS DEPORTIVAS

(La que sala mala, se cambia.)

Se nos dice de Strophens (o sea, de buena tinta) que el gobernador piensa hacer tomar car-tilla a los pedestristas, por aquello de que hacen la carrera.

—Nos dice el aviador Feliu que es igual que los aviones tengan las alas grandes o pequeñas, pues está demostrado que «ala corta» o «ala lar-ga» se van de oros.

—Se asegura que por falta de medios se verá obligado a irse al botavante un club futbolero de los de upa.

—Es intolerable que en el muelle acaben atra-cando todos los remeros y remeras que dan

PIANOLAS. Mucho mejores que los pianos de mubrio. No hay que darle vueltas. Se venden: Droguería K. Cautets.

ECOS

Muchas veces, ante una panoplia bien surtida de efectos guerreros, el ecoísta piensa: un gran hombre fué, sin duda, el que inventó la espada, pero más grande fué el que inventó la vaina.

Porque, ¿qué sería del arma masculina por excelencia sin la vaina?

Decididamente, la historia está llena de paradojas...

El ecoísta no es egoísta. Un ecoísta egoísta sería más absurdo que un ecoísta alabando la obra de uno que no fuese de su peña del Ateneo. Y como no es egoísta el ecoísta, no vacila en dar a luz lo que fuese engendrado en un morfinómico momento. Cual novísimo Villiers de l'Isle Adam, ha descubierto la etimología del panteísmo. Panteísta no es otra cosa que el hombre que come pan con té. Y nada más.

Llueve. Como siempre que llueve, cae agua. Sale el incongruente paraguas... Sale enjuto y regresa mojado como otra cosa que no puede decir el ecoísta. Los hay nuevos; los hay viejos. Todos ridículos, avergonzados ante el impermeable triunfante.

Un amigo espiritual y de Caldetas nos lo define así:

«Impermeable es un objeto de goma que impide que se moje lo que no conviene mojar...» El ecoísta, cabe el hogar, sonríe...

El campesino lanza, frente a las montañas, un sonoro grito:

— ¡Eh!!!
Y las montañas repiten, fiel y repetidamente:
— ¡Eh!!!
— ¡Eh!!!

Nota.—Esto último no tendrá suelta, pero no me negarán que es un *eco*.

La escoria gocciosa, encerrado de que un cirujano americano se había operado el mismo la apendicitis, ha querido hacer más y se ha amputado los dos brazos. Reciba nuestras felicitaciones.

Un cochero de punto encontró dentro de su vehículo una señora deposición. (No nos referimos a ninguna señora de posición, ¿eh?) Ha dado parte al Juzgado. El resto lo tiró a la claveguera.

El reputado literato y malabarista Juanito Cuscunillas dará el domingo, a entrada de obscuro, lectura de su poema «El recuerdo del portovenir», en el Ateneo del distrito 12. Al acto han sido invitadas todas las clases sociales, incluso las pasivas.

Dado lo escabroso del tema, no se permitirá la entrada en el local a los menores ambisexuales, ni a los agentes de la autoridad.

CURIOSIDADES CURIOSAS

ORIGEN DE LOS CORREOS

Según descubrimientos nuevos de trínca, la primera carta se escribió en *Cartago*, dirigida a un tal *Ginés*. La palabra *Carta a Ginés* se convirtió en *cartaginés*. Aquella ciudad la consideró siempre como carta propia y no como *Cartagena*. En cuanto al tal *Don Ginés*, se cree que se trata de *Didgenes*, cuyo nombre se hizo malbién. Un sabio ha averiguado, después de mucho barrinar, que los reyes del año del escorzo hacían poner a sus soldados en las carreteras, en fila—¡qué fila harían!—y cuando querían enviar una carta, la daban al primero para que la pasara al segundo, etc., etc., diciendo: *Correos esta carta*. Y vet-ho aquí.

EL VALOR DE LOS ALIMENTOS

El alimento más ligero es la *liebre*. Pueden subir de pies.

A las mujeres de cierta edad no les conviene mascar *ajos*.

Es muy indigesto que a uno le den una *chuleta*. Tampoco es bueno recibir cuatro *galletas* o una *torta*.

La fruta más pesada es la *mansana*, que está compuesta de un grapado de casas. Es también

—Es intolerable que en el muelle acaben atrascando todos los remeros y las remeras que dan pascos por el puerto. ¿Qué hace el Delegado de Hacienda?

—En el Hipódromo han llamado a voces nuestra atención los ejemplares «Kul Kusit», «Movida» y «Pelona», de los marqueses de Cacau y Lajeringue y barón de Sómimas, entre otros animales.

—Por haber montado una «Pengeot» en malas condiciones, guarda cama el genial ciclista Pepe Rocatova.

(*N. de la R.*—La Pengeot es una cupletista que tira el telón en el «Mico Concert».)

—La *sportswoman* M. Teria, bella *girl*, *vedette* del *fooling*, ha hecho una *randonnée*, *perfo-mance* que le ha valido el *record* y la *Challenge Handicap*. *All right*.

(La solución, mañana.)

—Muchos lectores que en esto del boxeo están peces, nos preguntan extrañados por qué cuando un boxeador «cau» y no se levanta, le dicen que «no cau». Nada: misterio de la lengua inglesa.

—Ha sido proclamado campeón de manilla del café de «Las Cinco Puertas» el bondadoso betas-e-hilos señor Ramonet Badía (a) En Bufe-ta. Parabienes.

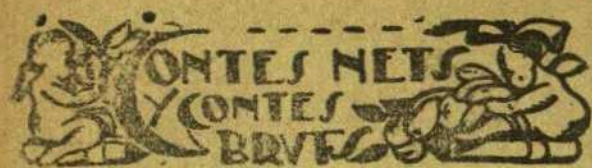
ANUNCIOS

Una señora ha descubierto un procedimiento para hacerse rica sin sudar de ningún lado. Escriban a su nombre, «M. T., Girti, 69, incluyendo dos reales.

PASTA consistorial. La mejor para limpiar metales.

Joven y agraciado autor dramático, con pocas ideas, se ofrece a enmatllevar pensamientos y argumentos a autores de los consagrados y recon-sagrados. Se devolverán intactos después del es-treno. Escribir: DIA BÉTICO, 2.540.

Se ha perdido un duro entre Colón y los Jo-sepets. Señas: es redondo; en una cara tiene una cara y en la otra un escudo. Devolvedlo a es-ta Administración de 4 a 6 de la madrugada.

EL FILL DEL MIRACLE

EN aquells temps, parlo de fa sis anys, ens reuníem cada tarda quatre amics en una llotja de prosceni de «La Gran Peña». Erem en Pujol, el corredor de cotons, en Mir, que tenia agència administrativa, en Solé, comissionista en articles de perfumeria, i jo. Les hores delicioses que hi havíem passat! Vàrem descobrir una ballarina de la primera part, la Conxita, que fou, durant més de mig any, una mena de vocal de torn en la nostra llotja. Joveneta, viva i eixalabrada, la Conxita, mitjançant algunes mitges de seda, algun barret i un vestit—tot satisfet entre els quatre companys, per riguroses parts iguals,—realitzava amb nosaltres el bíblic miracle del pa i els peixos: donar-se pròdigament, sense reserves, i satisfer-nos a tots.

Un dia que jo no vaig poguer anar a l'habitual reunió, em vaig trobar, a l'hora de sopar, a en Mir.

—Noi! T'havia de veure! Estic, és a dir, estem tots molt satisfets! Oh, i tu també ho estaràs quan ho sàpigues!

—Explica't!

—La Conxita està embarassada!

—Ah!

—Sí, noi, sí!—continuà en Mir.—Jo n'estic or-

—El que m'ha agradat més del seu trajo, Quimet, han sigut els pantalons.

—Tindrè molt gust, més tard, en posar-los als seus peus.

gullós! Pensa que és un fill nostre que ella duu en aquella panxeta tan bonica que té, amb aquell llombrigo de bulto com el de les nines de cel-luloide... En un temps en el que hi ha tants pares que dubten de l'origen dels seus fills, aquesta paternitat, fruit de la nostra col·laboració d'amics inseparables, m'omple el cor de goig!

—Sí, tens raó—vaig respondre.—Si haguéssim de firmar la fulla de naixement, podríem, amb tota consciència, signar Pujol, Solé, Mir i Companyia. (La Companyia era jo, que no vaig voler afegir mon nom, modest com la viola bosquetana dels poetes dels jocs florals de Mollerusa.)

Hi va haver un silenci, després del qual jo vaig demanar:

—I què en diu la Conxita?

—Hem tingut junta general amb ella, en Pujol i jo. En Solé tampoc ha vingut aquesta tarda. Jo li he parlat així: «Conxita: aquesta criatura tu no tens dret a suprimir-la. Serà el fill de la colla, millor dit, el fill del miracle. Així com el drac de la llegenda tenia la boca del lleó, la pell de la serp, les ungles del tigre i la cua del cocodril, el nostre fill tindrà...» Bé, jo ara no me'n recordo com ho he fet anar; però, vaja, sé que he anat atribuint al futur i estimat fillet totes les gràcies o atractius de cadascú de nosaltres. Aquesta nit ens trobarem tots quatre, pendrem cafè al «Tivoli» i parlarem de la forma en què contribuïrem a sostenir la criatura...

Així ho férem. Es va acordar que durant el temps que la Conxita no pogués treballar, li passaríem dotze pessetes per dia, que pagariem llevadora i bateig i l'enviariem a criar, a càrrec nostre, al camp. També es va acordar que si era nena, es diria Conxita, com sa mare, i que si era nen, li posariem Benjamí, i, finalment, a proposta meua, que sóc un home previsor, obrir una llibreta a nom seu a la Caixa d'Estalvis i posar-hi cadascú de nosaltres cinc drets al mes, fins que arribés als vint-i-un anys. Mai fill de ballarina s'és vist abans de néixer amb un pervindre tan rialler...

Van passar sis mesos. Un jorn es decidí que la Conxita, ja molt avançada en el seu estat, es retiraria de l'escena i del servei galant actiu des de demà; i, fidels a la nostra promesa, li entregàrem, per avençat, la primera setmanada.

I així transcorregueren vuit setmanes més. Un dissabte al matí vingueren a anunciar-nos que la Conxita anava de part... Al migdia arribà un altre avis: havia nascut un bell infant mascle, ros i gras-só, i ell i la mamà es trobaven perfectament...

Aquella tarda decidírem festejar l'aconteixement anant a fer un xeflis a la nostra llotja de «La Gran Peña». El cambrer, l'Antonet, quan sapigué l'alegre nova, somrigué mefistofèlicament...

Al cap de quinze dies la Conxita reapareixia en el món de l'art que belluga. «I el nen?» «Està molt bé!...» «On l'has enviat?» «Quina adreça té la dida?» No en poguérem treure l'entrellat. La cosa durà tres setmanes més, fins que la Conxita ens féu el salt, desapareixent sense deixar rastre... A la casa on vivia només sabien que havia aixecat

el pis; a «La Gran Peña» tampoc pogueren ésser més explícits... L'Antonet seguia somrient...

Els gelos acabaren per a fer presa en els nostres cervells. La Conxita ens hauria enganyat amb el cambrer? Aquest, quan es vegé acusat, protestà amb energia i ens contestà, sardònicament:

—Sembla mentida que vostès badin d'aquesta manera! Que no ho veuen que tot ha sigut una comèdia?

—Què voleu dir?

—Que no hi ha tal criatura! Que la Conxita no ha estat mai embarassada!

—I, doncs, aquella panxeta tan bufona que feia?

—Era un coixí!

—I la llevadora que vàrem veure?

—Una cambrera amiga que es va prestar a fer el paper!

—I la criatura que ens ensenyà?

—Era el fill de la portera!

—I per què tot això?

—Per a treure'ls-hi les peles que vostès han «amollat» amb aquella bona fe i darles a un cotxer que li fa de secretari particular...

Ens ho prenguérem de bon grat; l'endemà liquidàrem el compte de la Caixa d'Estalvis i ens en anàrem a sopar a la salut del fill del miracle natiu.

VENDRE! VENDRE! (DIÀLEG)

(A l'estació d'Arenys, a l'arribada d'un tren)

ABRICANT.—Hola, Manel!

Viatjant.—Déu vos guard, senyor Modest!

—No has venut un fil durant el viatge, oi?

—No, senyor. Ja vaig anunciar-l'hi des de la darrera plaça que vaig visitar.

—Doncs, què en farem de tant gènere de punt amagatzemat, sobretot mitges, si ningú vol comprar-lo? La fallida d'aquesta antiga i honrada casa no pot trigar! Estic arruïnat! Estic arruïnat!

—Assossegui's, senyor Modest.

—Tens raó, noi. Tots els fabricants del nostre ram tampoc venen una pesseta, eh?

—Eh!

—I sempre és un consol....

—Calli! M'he equivocat.

—Qui ven? Parla! Corre!

—Un fabricant de mitges de la ciutat veïna.

—Que s'ha venut l'ànima al diable? Com s'ho fa? Explica't, que m'interessa moltíssim!...

—Quan els magatzemistes van al seu despatx per

anul·lar alguna comanda molt gran, abans que obrin la boca ja els convida a pendre una copeta de xampany, i crida a un moço, al qual diu, invariablement: «Avisi a la senyora que ha arribat aquell senyor que fa tant de temps que tots els dies parlem d'ell i que sempre ha mostrat tants desitjos de coneixe'l.» La mestressa de seguida compareix al despatx. Abans, s'ha de dir que és molt formosa i elegant. Saluda coquetament al foraster, al qual omplena d'elogis i fineses. Poc ratet després torna a entrar el moço ja esmentat, amb una caps de mitges per a la senyora i que sempre acaben de portar-la de la fàbrica. Aquesta s'alegra, les mostra al comprador, que, naturalment, no li agraden... per obligació. El fabricant es fa l'admirat, el sorprèn, sense descuidar-se d'elogiar el gènere; però el comprador continua no agradant-li. Llavors diu que és de la mateixa classe que les que porta sa dona... i les hi fa tocar tantes vegades com són necessàries, per fer-li confessar que són millor que les estrangeres; la comanda ja pot ser tan grossa com vulgui el fabricant. I el comprador resta en companyia d'aquell «ben avingut» matrimoni, però fent notes tots els matins, fins que n'arriba un altre amb les mateixes pretensions que el que se'n va.

—Això són armes de mala llei!

—No ho trobo, senyor Modest!

—Perquè sembles curt de vista! Que no ho saps que la meua muller és lletja i guerrella?

—Sí, senyor, sí! Però, no hi ha maniquís vivents per a fer lluir els vestits de les grans cases de modes? Per què no podem tenir nosaltres, per a les mitges, mitja dotzena de maniquís, que em podrien acompanyar durant els viatges per Catalunya i Espanya?

—Ben pensat! Es una idea colossal! Però trobo que són moltes sis dones per un home sol!! Jo també t'acompanyaré... sí, sí!!!

—Ai, ai! He anat a cà l'apotecari a buscar pomada pels talls i m'ha preguntat si la volia per tancar-los o per obrir-los!

COMEDIES Y COMEDIANTS

ESTAVA vist que això del teatre català va aquests dies de dret cap al sang i fetge. Després de «Joana l'embruixada», veu's aquí que avui ens toca parlar de «L'estudiant i la pubilla», d'en Segarra, estrenada l'avant-darrer dissabte a «Romea». També aquí la cosa s'acaba a la casa de socors i al jutjat de guàrdia, suposant que n'hi hagi a Vich, d'on no coneixem més que la llegendària i apetitosa butifarra. La pubilla, per imposicions del pare i conveniències econòmiques de la família, es veu obligada a casar-se amb en Marçal, que és una mena de «Pastilletes» d'aquella comarca, deixant a en Llorenç, l'estudiant, de qui està enamorada. Però en una taverna es troben els dos rivals en ocasió que en Marçal, amb uns companys, es despedeix de la vida de solter, s'arma un batibull, el futur espòs clava una gani-vetada a en Llorenç, i, tan tranquil, guarda l'arma sota la roba—que no és, certament, l'arma més a propòsit per una nit de nuvis—i se'n va cap a l'església. Els amics del matador agafen el cos de l'interfecto, el deixen al costat del riu per a que no se'n sàpiga res, i tururut, que qui gemega ja ha rebut, com va dir en Lerroux quan van matar en Cànovas del Castillo.

Al tercer acte, que representa la cambra nupcial, la núvia ho descobreix tot. En despullar-se en Marçal, li cau el ganivet, ella l'agafa i l'hi clava al cor. I prou, perquè, si no, les autoritats no s'entendrien de feina.

D'això, que l'Aldaz en faria un succés a dues columnes, en Segarra n'ha fet un drama.

Es estrany, oi? Però és veritat. I a això es té d'afegir que els versos són força bonics i l'obra ben desenrotllada. Les senyores i senyoretes del carrer de Vigatans amb llotja pròpia trobaren ocasió per a emocionar-se i plorar força estona—per a elles, el comble de la satisfacció quan van a «teiatro».—Sort que en Lambert Escaler, de postres, va estrenar «Ninotets», germana *cadette* de «Pessigolles», que ens proporcionà una horeta de distracció, que, si no, proposaria als senyors de «Romea» que contractessin en Rojas i l'Angelina Caparó.

RIGORISME

L'«Royal» dues elegants prenen el te, i, per a passar el temps i esperar que la beguda es refredi, fan lo únic que elles saben fer en aquests casos: parlar malament de les amigues.

—Ai!—fa la una.—Jo, cregui'm! Sóc de les poques que puc assegurar que a casa meva no s'obre la porta a cap dona de conducta sospitosa.

I l'altra, molt amable:

—Ah, sí?... I, digui'm: com s'ho fa, dones, per a entrar a casa seva?

LA TACA

Sortien de sopar de l'«Edèn» dues germanes ballarines, acompanyades de sos amiguets circumstancials. L'un era un escriptor festiu de la nostra terra; l'altre, un dibuixant francès. La que anava, càlidament, de bracet amb aquest darrer, era curta de vista com en Rovira i Virgili.

De prompte ella es deturà i, confidencialment:

—Em sembla que mentre sopàvem s'ha tacat el *smoking* de tomàtec...

El dibuixant mirà tot confós el lloc que indicava la seva amiga... El que aquesta havia pres per una prosaica taca de condiment, era el botó de la Legió d'Honor...

Altres s'haurien molestat pel malentès, però el nostre heroi, filòsof, perdonà rient, i, més tard, es venjà d'aquells ulls irreverents petonejant-los amb delit...

LA CAIGUDA

En un angle solitari del bar, davant del ponx calent i odorant, les dues cortisanes es fan llurs petites confessions. Tal vegada és per la tarda que decau i infiltra a l'ambient un color de melancolia, tal vegada és per les notes romàntiques d'un vals que preludien, al lluny, els tzigans, que la conversa recau sobre el punt misteriós i atractiu de la caiguda...

—Jo—diu una d'elles,—t'ho juro: va ésser per sorpresa...

—I no vas cridar gens?

—Sí, molt... Nou mesos més tard.

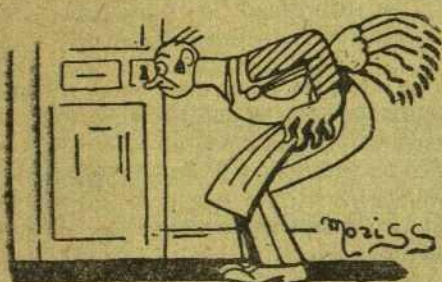

UNA INCRÈDULA

L'altre dia una noia molt maca i molt viva escrivia una carta a un vell que se li havia declarat, i acabava dient:

«Y, finalmente, don Claudio, entre usted y yo no hay amor posible, porque una servidora no cree en la tan cacareada *rigidez cadavérica*...»

L'HUMOR ESTRANGER

—No té res d'estrany que la població no augmenti!

(De Ruy Blas.)

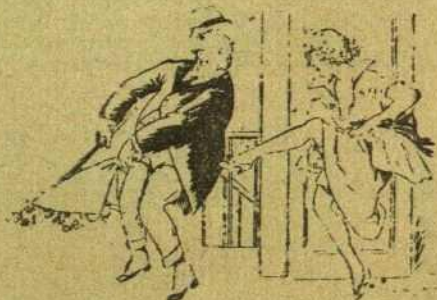
—Hi ha disponible una vídua... 52 anys... 25,000 francs de renda, pagables en 40 anualitats...

(De Le Journal Amusant.)

—Ha vingut la teva amiga Joana aquest matí? Digues-li que s'ha deixat els elàstics!

(De Sans Gène.)

—Apa, allà! Ja n'estic tipa de sentir parlar de què tot s'abaixa!

(De Sans Gène.)

*** Un amic nostre ens envia còpia d'un avis que figura en les habitacions d'un hotel de Beyrouth. Diu així:

1.er Els licors, jocs d'atzar i altres coses mal-sanes estan absolutament prohibides.

2.^{on} Està prohibit asseure's, fumar i menjar en el llit.

3.er No es permet entrar en la cambra d'altri ni dormir dues persones en un llit.

4.^{rt} Prohibit que dos sexes diferents es trobin en la mateixa cambra, a menys que es tracti de la mare, l'esposa o la filla.

5.^a Prohibit sortir de la cambra sense roba. Ho trobem molt bé.

*** El nostre benvolgut col·laborador Ferrer i Esteller, o sia, el simpàtic «Tarot», ha engiponat un llibre, recull de versos que ha anat deixant anar al PAPITU, que fa força goig, mal ens està el dir-ho. Se'n diu «D'arreu arreu», i per a matar l'estona es recomana de debò. I no és car, sobretot avui que els tarots estan tant pels núvols.

*** Traduïm de *Le Petit Parisien*, ressenyant un suïcida:

«Abans de penjar-se, el boig es va disparar un tret al cervell.»

Bé li va restar, després, prou força.

*** De *La Publicidad* del dia 27:

«Natación.—Del Barcelona.—A causa del mal estado del campo...»

Ah, caram! Des de quan els nedadors practiquen son esport a un camp?

*** De la mateixa:

«Tiro.—Tiro de pichón.»

I parlen de la cursa de natació en què s'ha de disputar el trofeu «Challenge Barba».

Es veu que això de l'esport s'estén en tots sentits. I canvia d'element, segons *La Publi*.

EL CASTIG I LA TARIFA

Un jove magistrat es trobà en un cas apuradíssim. Es celebrava un judici a porta tancada, per abusos deshonestos. Dos dependents de farmàcia que arribaren a coses extraordinàries. Saben allò del sifon? Entesos. Doncs foren sorpresos en el mateix moment, per l'amo de la farmàcia. Es tractava de jutjar al que havia actuat de *biberón humano*.

El jove magistrat no sabia quina pena aplicar. En un moment sortí de la sala on se celebrava la vista i entrà en la 1.ª de lo criminal, on presidia un gat vell de magistrat molt amic seu. I se li acostà a l'orella i li digué simplement:

—Escolti: per un cas... així... què donaria vostè?

L'altre, el consultat, creient que es tractava d'una altra cosa, és a dir, interpretant malament la pregunta, li digué:

—Jo acostumo a dar un duro.

Sanguina: No, no i no. Com carai vol que li ho diem?—*Laietano*: No. Ni que ens ho recomani la Chelito, per qui sentim una debilitat.—*Roc*: No pot anar.—*Vivales*: No sabríem pas què dir-li.—*L.*: No, senyor.—*Rot de frare*: No sabem de què ens parla.—*Un de Lloret*: Miri: faci's donar una mirada, perquè vostè no està bo. I quines coses de dir-nos!—*Dos poetes*: Dos? Apa! Ni mig.—*Una desenganyada*: Veurà: això va i l'hi conta a ell. Nosaltres no estem per brocs.—*Carratalà*: Home! No deixa de tenir gràcia un vers que comença així:

La nit és fosca com un túnel fosc

i a la masia tothom resa el rosari...

Vostè arribarà lluny, sobretot si agafa el carril.—*Pep*: No, senyor. Ho vàrem llençar.—*Ricardito*: Mercès per la felicitació. Ara veurà lo que és bo.—*Llauné Ros*: Guardi-ho pels volts de Nadal. Llavors les nenes són molt apreciades.—*K. Garada*: Ens ho rumiarrem.—*Moragas*: Potser sí que ho podrem arreglar. La «ideia» està força bé, però la forma!... Quines males formes, jove!—*Riba*, *Un calent*, *Echevarri*, *Un de Calaf*, *Sòmines*, *Pura*, *Castà* i *Virginia*, *Ratafutus*, *Un florero* i *Noi de la Cinta*: Al cove, per dolent.—*Sinapisme* i *Nas d'escàndol*: Es bord. No pot anar ni amb lavatives.—*Picasso*, *Nen maco*, *Cunitu* i *Esgr-rapasants*: Anirà si no surten entrebanes.—*La del «mencio»*: No farem res. Es molt suat.—*Sacanulla*: Vol dir? Ca! No ho acabo de creure.—*La Pepeta del dinou*: No, prenda. Això són coses massa íntimes per a que tothom se n'enteri.—*Bagàs*: No ens acaba de fer el pes.—*Un guerrero*: No fa guerrero, doncs, el que ens envia.—*Pius*: El ninot no l'hi ficarem. Es lleig.

En queden a dotzenes.

A V I S — Novament la Redacció i Administració del PAPITU queda instal·lada al carrer de Barbarà, 15, aon deu dirigir-se tota la correspondència, originals, ninots i les nenes maques.

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMÀCIA PARADELL, Comte Assalt, 28 · BARCELONA

UNA PESSETA - PER CORREU, 1'50 pessetes

SARNA (Monyà)

SULFURETO : CABALLERO

(PRODUCTE PATENTAT)

Sense bany fa desaparèixer la
SARNA en 10 minuts. Desconfeu
:: sempre de les imitacions ::

Carrer del Comte de l'Assalt, núm. 35.
BARCELONA, i Centres d'Especialitat.

Q. ALOMAR

Curación rápida de las purgaciones crónicas
con 3 ó 4 aplicaciones del aparato de su inven-
ción; las recientes (a los primeros síntomas),
con dos o tres. ¡No descuidarse!

UNIÓN, número 20. — De 12 a 4 y de 8 a 9.
Festivos, de 10 a 1

TISANA PUIG : Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en po-
cos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y
demás dolencias del aparato genito-urinario.
Caja, dos pesetas, con detalladas instrucciones.

VENTA: Doctor Ferrer - Segalá. — Farmacia
de la Cruz. — Salas. — Vinda de Alsina. — Fran-
cisco Puig, etc. — BARCELONA

LES PURGACIONS

REGENTS ES CUREN EN POCOS DIES. I LES CRÒNIQUES
DADES PER INCURABLES. NO RESISTEIXEN A LES

Especialitats Paradell

30 ANYS D'ÈXITS HO ASSEGUREN

FARMÀCIA PARADELL
COMTE ASSALT, 28

Barcelona

VÍAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

Lista de sufrir inútilmente de
estas enfermedades gracias
al maravilloso descubrimiento
de los

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOLVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los mé-
dicos que los conocen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado, pues unánimemente re-
conocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, trata-
dos durante mucho tiempo con toda clase de medicamen-
tos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medi-
camentos del Dr. Solvré se curaron pronto y radical-
mente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS:

Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, et-
cétera, del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, ure-
tritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por cró-
nicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radical-
mente con los Cachelos del Dr. Solvré. Los enfermos
se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplica-
ción de sondas y bujías, etc. tan peligrosos siempre y que
necesitan la presencia del médico; y nadie se entera de
su enfermedad. — Venta, 5 pesetas caja.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avariosis), escamas, herpes, úlceras varicosas
(llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, erite-
mas, acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por
causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por
crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radical-
mente con las Píldoras depurativas del Dr. Solvré,
que son la medicación depurativa ideal y perfecta por-
que actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumen-
tan todas las energías del organismo y fomentan la sa-
lud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, fla-
gas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas,
caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.
Venta, 5 pesetas frasco.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas,
spermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental,
pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad
muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, tras-
tornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones
de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas
y rebeldes que sean se curan pronto y radicalmente con
las Grajeas potenciadoras del Dr. Solvré. — Más que
un medicamento son un alimento esencial del cerebro,
médula y todo el sistema nervioso, indicadas especial-
mente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente
todas sus funciones y conservar hasta la extrema ve-
ja, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de
la edad. — Venta, 5 pesetas frasco.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas,
S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Segalá,
Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart,
Princesa, 7, y principales farmacias de España,
Portugal y América.

—...que si patim, que si patam, que naps, que cols, que si això, que si allò; i no ens varem entendre...

—Que és estrany!